

thriller & mystery

LEE CHILD s-a născut în 1954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituție frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) și studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în 1995, după optsprezece ani de muncă asiduă și o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor. Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: își cumpără hârtie și pixuri și se apucă să scrie. Rezultatul: *Capcana Margrave* (*Killing Floor*, 1997), primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie și SUA. Cele zece romane care i-au urmat până acum au urcat, fără excepție, pe primele locuri în clasamentele de vânzări și au fost publicate în zeci de țări.

De același autor:
CAPCANA MARGRAVE
SĂ NU GREȘEȘTI

LEE CHILD

Evadare imposibilă

Traducere din engleză și note de
RADU-MIHAIL GRECEANU

HUMANITAS
fiction

*Dacă aş face o listă cu toate felurile în care mă ajută,
dedicaţia ar fi mai lungă decât cartea de faţă.*

Aşa că n-o să spun decât:

„Soţiei mele, Jane, cu multe mulţumiri.“

UNU

Nathan Rubin a murit fiindcă a vrut s-o facă pe eroul. Nu e vorba despre genul acela de efort susținut, care îți aduce o medalie în război, ci de izbucnirea de furie care nu durează mai mult de o fracțiune de secundă, dar te poate lăsa mort în mijlocul străzii.

A plecat de acasă devreme, cum făcea întotdeauna, șase zile pe săptămână, cincizeci de săptămâni pe an. Un mic dejun frugal, potrivit unui bărbat nu prea înalt, rotunjour, care, deși trecut de patruzeci de ani, vrea să rămână în formă. O lungă distanță, parcursă pe coridoarele acoperite cu mochetă ale casei de lângă lac, și ele potrivite pentru cineva care câștigă câte o mie de dolari în fiecare dintre cele trei sute de zile lucrate. O apăsare pe butonul care deschidea ușa garajului și o răsucire a încheieturii pentru a porni motorul silențios al sedanului său de import. Un CD în casetofon, marșarierul de pe aleea cu pietriș, o frână slabă, o ușoară împingere a schimbătorului de viteze, o apăsare a pedalei de accelerație și ultimul drum din viața lui era pe cale să înceapă. Într-o dimineață de luni, la ora 6.49.

În drum spre birou, a prins mereu verde la semafor, și cel mai probabil asta i-a fost și cauza morții. Cu alte cuvinte, când își parcă mașina pe locul său aflat în spatele clădirii de birouri, din preludiul fugii în si minor a lui Bach mai erau exact 38 de secunde.

Rămase nemișcat, ascultându-l până ce ultimele acorduri de orgă se pierdură în tăcere, ceea ce înseamnă că, în clipa în care a coborât din mașină, cei trei se aflau destul de aproape ca el să-și fi dat seama de intențiile lor. Le aruncase o privire. Ei priviseră în altă parte și își schimbaseră ritmul, trei bărbați mergând în același pas, ca niște dansatori sau soldați. El o pornise către clădire. Apoi se oprise. Aruncase o privire înapoi. Cei trei erau lângă mașina lui. Încercau ușile.

— Hei! strigă el.

Era acel strigăt scurt, universal, ce poate exprima surpriza, mânia, sfidarea. Genul de strigăt pe care-l scoate din instinct un cetățean serios, dar naiv, când se întâmplă ceva ce nu ar trebui să se întâmple. Genul de strigăt instinctiv din cauza căruia un cetățean serios, dar naiv este ucis. Se trezi că o ia înapoi spre mașină. Deși erau trei la unu, dreptatea era de partea lui și asta-i dădu încredere, făcând-l să se îmbătoșeze. Copleșit de furie, se întoarse cu aerul că era stăpân pe el și gata de luptă.

Dar acestea nu erau însă decât sentimente iluzorii. Un tip molău, dintr-o suburbie, ca el, nu ar fi putut fi niciodată stăpân pe o situație ca aceea. Forța lui nu depășea nivelul dobândit la un club de fitness. Era ca și cum n-ar fi fost. La prima lovitură mai puternică mușchii săi abdominali cedară. Capul i se deplasă înainte și apoi îi căzu în piept, încheieturile dure îi făcuseră terci buzele și-i zdrobiră dinții. Fu prins într-un vârtej de mâini aspre, brațe înnodate și ridicat în aer ca și cum ar fi fost ușor ca un fulg. Cheile îi fură smulse din mână și primi o lovitură puternică peste ureche. Gura i se umplu de sânge. Se prăbuși peste capotă și simți cum niște bocanci grei îl izbeau în spate. Apoi în stomac. Apoi în cap. Vederea i se întunecă, asemeni unui televizor într-o furtună. Lumea dispăru din fața ochilor săi. Se prăbuși

devenind o linie subțire și fierbinte, iar apoi pulverizându-se în neant.

Muri deci din cauza unei fracțiuni de secundă în care o făcuse pe eroul. Dar nu imediat. Muri mult mai târziu, după ce fracțiunea de secundă de eroism pălise și fusese înlocuită de ore îndelungate de spaimă găfăită și înecată în nefericire. Și după ce lungile ceasuri de spaimă explodaseră în nesfârșite minute de panică nebunească.

Jack Reacher rămăsese în viață pentru că fusese prudent. Fusese prudent pentru că îl ajunsese un ecou din trecut. Avea un trecut extrem de bogat, iar ecoul venea din cea mai întunecată parte a acestuia.

Slujise treisprezece ani în armată și nu fusese rănit decât o singură dată, și atunci nu de un glonț. Ci de un fragment din maxilarul unui sergent de marină. Reacher fusese transferat la Beirut, într-o bază americană de lângă aeroport. Baza fusese bombardată din camioane dotate cu lansatoare de rachete. Reacher stătea la poartă. Sergentul de marină fusese cu o sută de metri mai aproape de locul exploziei. Fragmentul de maxilar era tot ce mai rămăsese din tipul respectiv. L-a lovit pe Reacher, aflat la o sută de metri mai încolo, și i s-a răsucit în mațe ca un glonț. Chirurgul militar care l-a peticit pe Reacher i-a spus mai târziu că avusese noroc. Că un glonț adevărat în intestine s-ar fi făcut simțit mult mai rău. Acesta era ecoul care-l ajunsese din urmă pe Reacher și devenise deosebit de atent, deoarece, treisprezece ani mai târziu, un revolver avea să fie ațintit drept către stomacul său. De la o distanță de circa patru centimetri.

Revolverul era un automat de nouă milimetri. Unul nou-nouț. Încă se vedea pe el uleiul cu care fusese uns. Era ținut undeva jos, chiar în dreptul vechii lui cicatrice. Cel care-l mânuia arăta, mai mult sau mai puțin, că știa bine ce face. Siguranța era înlăturată.

Țeava nu tremura câtuși de puțin. Mâna nu era încordată. Degetul de pe trăgaci era gata să treacă la treabă. Lui Reacher îi era acum limpede. Își concentrase întreaga atenție asupra degetului de pe trăgaci.

Stătea lângă o femeie. O ținea de braț. Nu o văzuse niciodată înainte. Și ea se uita la un revolver de nouă milimetri identic. Ațintit către propriul ei stomac. Tipul ăsta era mai încordat decât al lui. Nu părea să se simtă în largul lui. Arăta destul de îngrijorat. Revolverul îi tremura din cauza încordării. Unghiile de la degete fuseseră roase. Un tip nervos, iritabil. Stăteau toți patru pe stradă, trei dintre ei nemișcați ca niște statui, iar al patrulea ținându-și ușor de pe un picior pe altul.

Se aflau la Chicago. În centrul orașului, pe un trotuar aglomerat, într-o luni, ultima zi din iunie. Ziua în amiază mare, în lumina strălucitoare a soarelui de vară. Întreaga situație se materializase într-o fracțiune de secundă. Se întâmplase într-un mod care n-ar fi putut fi aranjat dinainte nici într-un milion de ani. Reacher mergea în josul străzii, fără nici o țință, nici prea repede, nici prea încet. Era pe punctul de a trece de ușa unei curățătorii chimice cu vitrina la stradă. Ușa se deschisese și un baston vechi de metal zdrăngănise pe trotuar, chiar în fața lui. Își ridicase privirea și văzuse că în ușă stătea o femeie. Era pe punctul de a lăsa să-i cadă un braț de nouă pungi de curățătorie. Avea până în treizeci de ani, era îmbrăcată scump, brunetă, atrăgătoare, sigură pe sine. Cu un fel de defect la picior. Un fel de rană. Se cunoștea după poziția ei ciudată că are dureri. Îi aruncase o privire de genul „Nu v-ar deranja”, iar el îi răspunsese cu o privire de tipul „Nici o problemă” și se aplecase să ridice bastonul metalic. Luase de la ea cele nouă pungi cu o mână și îi dăduse bastonul cu cealaltă. Își aruncase pungile pe umăr, simțind cum cele nouă umerașe metalice îi intrau în deget. Ea sprijinise

bastonul de trotuar, fixându-și antebrațul în suportul de metal îndoit. El îi oferise brațul. Ea făcuse o pauză. Apoi, dăduse din cap încurcată, iar el o luase de braț, lăsând să treacă un moment și simțindu-se util, dar jenat. Apoi, se întorseseră să plece. Reacher își imagina că nu va trebui să facă decât câțiva pași alături de ea până ce se va simți din nou sigură pe picioare. Apoi, i-ar fi lăsat brațul și i-ar fi înapoiat pungile cu haine. Numai că se întorsese drept spre cei doi tipi cu automate de nouă milimetri.

Toți patru stăteau față în față, în perechi. Ca patru oameni care iau masa împreună într-un separeu înghețuit dintr-un restaurant cu autoservire. Cei doi tipi cu revolvere erau amândoi albi, bine hrăniți, cu înfățișare vag militară, oarecum asemănători. De înălțime medie, cu păr castaniu tuns scurt. Mâini mari, musculoase. Fețe mari, care ieșeau în evidență, trăsături impasibile, trandafirii. Expresii încordate, ochi tăioși. Tipul nervos era mai scund și părea genul care-și consumă energia făcându-și griji. Amândoi purtau cămăși în pătrățele și geci de poplin. Stăteau acolo, unul lipit de celălalt. Reacher era mult mai înalt decât ceilalți trei. Putea vedea de jur împrejur, peste capetele lor. Stătea acolo, surprins, cu hainele femeii agățate pe umăr. Femeia se sprijinea în cârja ei și privea scena în tăcere. Cei doi își țineau revolverele ațintite asupra lor. De aproape. Lui Reacher i se părea că cei doi stăteau așa de o lungă bucată de vreme. Dar știa că senzația era înșelătoare. Probabil că nu trecuse mai mult de o secundă și jumătate.

Tipul din fața lui Reacher părea să fie șeful. Cel mai înalt. Cel mai calm. Se uita când la Reacher, când la femeie, arătând cu țeava revolverului către marginea trotuarului.

— Treci în mașină, târfă, spuse. Și tu, boule.

Vorbea repede, dar cu calm. Cu autoritate. Reacher nu remarcă nici un accent. Poate unul ușor californian,